

Ósemjan í Verkamannafylkinginni*Sunneva Tyril, stuðul hjá Verkamannafylkinginni:*

Meira enn ein skal til eitt klandur

- Tað sømir seg ikki fyri ein landsstýrismann sum Óla Jacobsen at fara so langt niður sum at brigsla persónligt móti Ingeborg Vinther, sigur Sunneva Tyril, sum ber ótta fyri, at verkamannafylkingin nú heilt syndrast

Tað ber ikki til hjá Ingeborg Vinther sjálvari at svara uppá ábreiðslurnar, hon í gjár fekk frá Óla Jacobsen í Sosialinum. Ingeborg Vinther er stóð í Grønlandi.

Men Ingeborg hevur sínar meiningsfelagar, sum hava hug at tala at um, at Óli Jacobsen kallaði Ingeborg fyrri klandursvætti, ið einsamall hevði skyldina av øllum stríðnum í verkamannafylkingini.

Sunneva Tyril var valevni hjá verkamannafylkingini í Eysturoynni. Hon sigur, at hann alla tíðina hevur verið stuðul hjá fylkingini, t.v.s. bæði hjá Ingeborg og Óla.

Ósemiligt álop

Sunneva heldur, at nú hevur Óli lopið fram av, tí eftir hennara tykki sømir tað seg ikki fyri ein landsstýrismann at koma við slíkum persónligum brigsli.

Hatta álopið var so ljótt, at eg havi ikki orð fyri tí. Hann skuldi havt annað at gjørt enn á henda hátt at

spilt fólk út, sum ikki hava møguleikan at svara aftur.

Óli mátti vita, at eingin kann klandrast einsamallur, og at onnur enn Ingeborg mugu til at taka í nakkan á sær sjálvum.

Sunneva Tyril heldur, at landsnevndin í verkamannafylkingini hevur sovið. Liljan Isaksen segði í Degi og Viku týskvöldið, at nevndin hevði roynt, men Sunneva heldur ikki, at nóg stórt arbeiði er gjørt fyri at loysa ósemjuna. Sunneva heldur eisini alt benda á, at stríð, ið nú kemur fram, er eitt gamalt stríð, sum byrjaði langt fyrri, at fylkingin varð stovnað. Eitt stríð millum Fiskimannafelagið og hini fakfelögin.

Hann visir eisini, at hann als ikki virðir landsnevndina, tá hann sigur, at yvirlysingina frá fylkingini koyrir hann bara í ruskflatið. Tað er undir alt lágmærk.

Eg havi ongantíð havt nakad ímóti Óla, men nú fari eg at geva Ingeborg tað

rós, at hon altíð hevur hildið seg til stevnuskránnu hjá fylkingini, og tað er meira, enn Óli hevur gjørt.

Ingeborg hevur lurtað eftir øðrum

Óli kann ikki siga, at Ingeborg ongantíð hevur hevur lurtað eftir øðrum meiningum, tí eg veit, at hon altíð hevur ráðfært seg við sínar stuðlar. Men landsnevndin hevur ongantíð stuðlað henni. Óli rósar sær sjálvum, men Ingeborg hevur so sanniliga fingið víst álit í sínum starvi.

Tað er so harmiligt, at tvey slík dugnalig fólk ikki kunnu arbeiða saman longur, og endin verður, at fylkingin syndrast heilt og hvørki kann vera til innanfyrri ella utanfyrri tingið.

Vit kunnu ikki komauttan um tað, at Ingeborg altíð hevur stríðst fyrri síni sannføring, og tað er rætt at gera. Eg veit, at nóg fólk hava somu politisku sjónarmiðini sum Ingeborg. Átlanin var jú, at verkamanna-

fylkingin skuldi vera nakad nýtt. Verkamannafylkingin skuldi stríðast ímóti, at tað almenna loftaði privatum fyrirkum, hon skuldi virka fyrri skattalætta og rættartrygd og annars rudda upp.

Ingeborg var tann einasta, sum talaði at í bankamálinum. Fylkingin hevur einki sagt, og Óli enn tá forsvavar ta, sum nú fer fram. Hetta væntaði eg ikki fór at vera endin hjá verkamannafylkingini, sigur Sunneva Tyril.

randi

Vit royna at loysa stríðið innanhýsis

Luitjen Apol vil ikki siga, hvørji stig landsnevndin tekur, nú Óli Jacobsen hevur boðað frá, at hann koyrir fundarsamtykti teirra beint í ruskflatið

»Taka tingfólkinu ikki landsnevndina í álvara og fylgja tí, vit krevja, verða tey koyrd úr fylkingini«.

Hetta segði Luitjen Apol, landsnevndarlimur, í Sosialinum týsdagin í sambandi við ta yvirlysing, landsnevndin sendi út til fjølmiðlarnar. Og í blaðnum í gjár svaraði Óli Jacobsen

aftur.

»Eg havi ikki fingið hasa yvirlysingina, og fá eg hana, fer hon beint í ruskflatið«, segði hann.

Nú royna vit innanhýsis

Hvat sigur Luitjen Apol til tað?

– Nei, nú havi eg onga viðmerking, svarar hann. Nú haldi eg, at vit mugu royna klára hetta innanhýsis.

– Hvat hendir, um hesir trupulleikarnir halda fram?

– Ja, so hendir tað, sum skai henda.

Um tað sum skal henda er, at tingfólkinu verða koyrd úr fylkingini, vil Luitjen ikki siga.

S-S-

Lillian Isaksen, formapurin í verkamannafylkingini:

Veit ikki hvat bagir Óla og Ingeborg

Trupulleikin hjá formanninum í verkamannafylkingini er einamest, at hon veit, at alt ikki ruggar rætt millum limirnir og fólkavaldu umboðini í fylkingini, men hon veit ikki, hvussu trupulleikarnir skulu loysast, nú báðir partar nú seta hart móti hørdum.

– Okkara umboð lurta ikki eftir tí, sum limirnir hava at siga. Av tí sama vilja limirnir ikki stuðla teir fólkavaldu. Tað er stutt sagt einki samband millum partarnar í hesum máli, sigur Lillian Isaksen.

Lillian Isaksen vil ikki gera viðmerking til tað, sum Óli Jacobsen førði fram í Sosialinum í gjár, har hann m.a. segði, at hann fór at koyra yvirlysingina hjá fylkingini í ruskflatið, tí hon var ikki meira verd. Hann sipaði til, at nevndin í fylkingini ikki virdi fólkavaldu

umboðini so frægt, at tey timdu at senda teimum yvirlysingina.

Ósemjan er gomul

Um ósemjuna millum Óla Jacobsen og Ingeborg Vinther, sigur Lillian Isaksen, at hon er eldri enn fyra mánaðir.

– Á landsfundinum komu vit til ta niðurstøðu, at vit mugu standa saman, og at tað tí ikki ber til, at limirnir berjast innanhýsis.

– Eg havi tosað við bæði Óla og Ingeborg – ja, vit hava nærur bert arbeitt við hesum málinum í fleiri mánaðir, men einki ber til, sigur Lillian Isaksen.

Hon visir eisini á ósemjuna, tá Ingeborg Vinther legði uppskot fram í tinginum, meðan Óli Jacobsen var burturstaddur.

– Landsnevndin kravdi, at uppskotið varð tikið aftur,

av tí at hon ikki góðtók, at umboð teirra ikki høvdu tosað við nevndina áðrenn hetta var gjørt.

– Tað ber ikki til, at vit skulu hoyra fjølmiðlunum, hvat okkara fólkavaldu umboð gera á tingi og í landsstýri. Vit góðtaka ikki, at tey ikki hava virðing fyri okkum, sigur Lillian Isaksen.

– Er orsøkin ikki júst, at eingin stevnuskrá varð gjørd, tá fylkingin stillaði upp til valið?

– Stevnuskráin varð gjørt beint eftir valið, so tað er eingin umbering. Í grein tvey stendur, at fólkavaldu umboðini skulu kunna landsnevndina, tá stórmál eru fyrri. Tað hava tey ikki gjørt higartil, sigur Lillian Isaksen.

– Hvussu kennist tað at skula vera millumlið millum limirnir í fylkingini og

teir fólkavaldu í hesum døgum?

– Tað kennist sum siti eg í einum sessi, sum eingin hevur brúk fyrri. Eg eri bert eitt eiti, sum formaður.

Tað verður tó ikki soleiðis leingi aftrat, tí fylkingin hevur gjørt av, at hon tekur sín stuðul til samgonguna aftur, um trupulleikarnir ikki skjótt verða loystir. Vit kunnu ikki forða okkara umboðum í at halda fram, men tað verður ikki við okkara stuðli, sigur Lillian Isaksen.

Fylkingin heldur fram

Nú verður roynt enn einaferð at fáa Óla Jacobsen og Ingeborg Vinther at loysa knútin upp, sum bert tey bæði vita, hvussu er íkom-in.

Starvsnevndin kemur saman fyrsta dagin at tosa um, hvørt tey fólkavaldu

skulu halda fram í sama lagi ella ikki.

Lillian Isaksen ivast onga løtu, tá spurt verður, um verkamannafylkingin so verður syndrað.

– Fylkingin fer ongan veg. Hon verður framvegis til og arbeiðir víðari við tí, sum vit hava sett okkum fyrri.

Dagný